

Liliana COROBICA

Fiction-Ltd

Kinderland

roman

POLIROM
2025

— Când mergem la vie după struguri?

— Încă nu s-au copt.

Acum nimeni nu mai fură struguri, așa ca înainte. Nici bețivi în sat n-au mai rămas. Doi dacă mai găsești, sunt la mare cinste. Toți au vin și nu au cui îl vinde. Stă vinul ca lacrima (cum zice tata) în beciuri, în butoaie, fiind mai ieftin decât apa minerală. Lumea preferă să bea bere, zice nanu Ion, că e mai dulce și nu provoacă aciditate la stomac.

Când eram eu mică, ce mai culegeam la struguri, ce-i mai păzeam... Tata m-a lăsat o dată singură în vie, lângă pădure, să păzesc roada, mama plecase acasă să închidă dobitoacele și să-i hrănească pe cei mici, tata s-a dus după transport. Iar eu am rămas paznic. Și nu m-am speriat. De fapt, în primele câteva minute nu m-am temut de nimic. Apoi, orice foșnet mi se părea al unui balaur. Stăteam lângă coșurile cu struguri și-mi imaginam cum vin hoții, fură toată poama, o pun în sac, și pe mine la fel. Am stat ore în șir până a venit tata cu tractorul și ne-am întors acasă. În tractor

nu e plăcut să mergi, te hurducă, te zdruncină, și se amestecă mațele în stomac. La fel ca și în căruță.

Tata aducea de undeva din sat o căruță, ca să strângă roada de pe deal ori ca să încarce gunoiul de la dobitoace. Noi nu avem căruța noastră. Mie-mi spunea: pune-ți pălăria cu floricele. El îmi cumpărase cu un an înainte o pălărie de boieroaică, foarte frumoasă, albastră-azurie cu fundă la spate și, tot la spate, avea un buchețel cu tot felul de floricele din mătase. După ce-mi puneam pălăria, zicea: hai, fata tatei, să te plimb prin sat, să vadă lumea ce fată frumoasă are tata. Și mai întâi făcea tata vreo două cercuri prin mijlocul satului, se oprea când vedea vreun om, intrau în vorbă și omul întreba: „E fata ta?“. „Da“, răspundea tata, mândru. „Da' ce mare s-a făcut. Măine-poimăine or să stea flăcăii la poartă.“ „Nu, mai are de crescut, de învățat“ și tot așa. Abia după ce tata se întâlnea cu toți prietenii lui și se sătura de vorbit, zicea, ne ducem să aducem fasolea aia? Iar pe mine nu mă pune să strâng fasole, că-i prea uscată și mă zgârii, tu să ai grijă de cal, să stea cuminte pe loc.

Acum, când vine tata acasă nu mă mai plimbă cu căruța. Nici nu mai vrea căruță, vrea tractoraș, că un cal este greu de îngrijit, iar tractorul nu cere de mâncare. L-ai închis în cușca lui și ai plecat pe trei ani sau pe câți vrei în Rusia după bani. Și frații mei sunt foarte încântați, se laudă deja prin

sat cu viitorul tractoraș al lui tata. Îi mai trebuie un an, doi și își cumpără unul. Mie un cal mi-ar fi plăcut mai mult...

Nimeni nu ne mai aduce fructe din pădure, tata ne aducea înainte, pere balercuțe, mici, foarte dulci, cireșe sălbatice, caise și piersici târzii, prune și bărdace, gutui și mere mustoase. Săptămâna asta le-am promis fraților să facem o excursie până la via noastră. Îmi amintesc de un cireș și de un vișin, poate mai au fructe. Vișinul e chiar la drum, iar cireșul, în mijlocul viei lui moș Pleșca. O să vedem dacă au rodit și dacă a mai rămas ceva. Trebuie să fim atenți să nu ne prindă, dar, cine știe, poate anul acesta pomii nici n-au rodit ori fructele nu s-au copt încă. Copiii ar fi foarte încântați, ei ar mânca și fructe verzi. Poate s-au copt și strugurii sau nucile verzi sunt deja bune de mâncat. Numai că eu nu știu să le curăț. Nouă ne curăța mama sau tata. Și aveau de la nuci niște mâini mai întâi verzi, apoi negre, de la iodul din coajă... Nu ne aduce nimeni fructe. Dacă aștepti pomană de la unul sau altul, rămâi flămând. Toți au grijă de copiii lor, de familiile lor și, dacă nu-ți pui singur în traistă, nu ai nimic. Vom lua cu noi apă, pâine, brânză și biscuiți, vom respira aer curat, de pădure, și ne vom aminti de timpurile frumoase, când mergeam la plimbare cu părinții. Ei, la lucru, noi, la plimbare.

Azi am văzut, în sfârșit, cine ne fură nisipul. Toți copiii din vecini se jucau în nisipul nostru. Construiau palate, garaje pentru mașinuțe, fântâni, morminte, pur și simplu își îngropau un picior, săreau în nisip, toată ziua erau la gardul nostru. De ceva timp, am descoperit că movila de nisip se face tot mai mică. Aproape că nu te mai puteai juca și ne-am pus toți trei la pândă. Și a venit seara târziu un om din altă mahala, nu știam cum îl cheamă, cu două căldări și cu lopată, pe care a lăsat-o în nisip, să mai vină o dată, probabil, să n-o care de două ori după el. M-am gândit: n-are pic de rușine, hai să iei o căldare, hai două, dar nu câteva zile la rând (noi nu am descoperit din prima zi că rămâne tot mai puțin nisip), până cari tot nisipul de la casa omului... Am mers în urma lui, să vedem unde locuiește. Păi ce am văzut, omul își construiește casă și de ce să mai dea bani și pe nisip, când îl poate lua gratis de la niște copii! Iar noi, mai mult de atât ce să mai facem? O să-l spunem lui tata, lui nanu. O să-i ascundem lopata. E un om în floarea vârstei, pare puternic, ne bate dacă ne încumetăm să-i zicem

ceva. Te pomenești că ne omoară de la o căldare de nisip. Nisipul nu-i atât de scump, dar transportul costă, tractorul sau mașina cu care îl aduci, trebuie bani pentru benzină. Tata s-a gândit la cei trei copii ai lui, s-a gândit că vine vara, să aibă copiii unde se juca și cu cine, că dacă avem așa de mult nisip, vin și copii care nu au și e mai interesant. Dacă bate soarele, nisipul se înfierbântă, nu răcim când ne jucăm. Și lui Marcel îi place să stea toată ziua în nisip și e mai ușor de păzit, nu trebuie să-l cauți prin bălării și buruieni.

Într-o vară, eu trebuia să am grijă de Marcel care tocmai învățase să meargă. L-am pus pe un țol și noi, vreo două fete, ne-am apucat de joacă. Săream coarda pe rând și, după câteva minute, una din fete a observat că Marcel a dispărut. Și hai la căutat. Nu se vedea pe nicăieri și am chemat toți copiii din apropiere în ajutor. Aproape că ne-am jucat de-a partizanii, de-a indienii, de-a cercetașii, ne-am împărțiat pe echipe și ne-am luat la întrecere cine găsește primul partizanul rănit sau comoara ascunsă. Vecinul de peste drum abia pornise casa, nu avea gard și curtea lui era numai iarbă, iar mai jos începea o parcelă de buruieni foarte înalte și dese, care pentru noi, copiii, era ca o pădure, nici oamenii mari nu se vedeau dacă intrau acolo. Mama le zicea bălării și se temea să nu fie plină de șerpi. Acolo l-am căutat pe Marcel și l-am găsit,

în cele din urmă, cu un pumn de țărână în mână, din care mânca, murdar de pământ, nu mergea bine încă și se târâia mai mult în patru labe prin buruienile acelea...

Așadar tata, ca un om grijuliu, ne-a adus nisip să ne jucăm, iar omul acela îl fură; cred că și de la alții fură, că de unde bani dacă stă în sat? Și noi ce să facem? A doua zi, am cărat niște nisip în curte, să nu mai aibă acela ce fura. I-am spus lui nanu cum arată hoțul și unde stă. Nanu l-a întâlnit, i-a vorbit, acela a zis că n-a furat, ci a luat doar, că tare mai avea nevoie, două căldări, dar așteaptă o mașină și îl aduce înapoi, ba chiar o să descarce la noi toată mașina. Că el nu ia nisipul copiilor de la gură. Și băiatul lui vine la noi în nisip să se joace și el nu are inimă de câine. Noi nu mâncăm nisip... Nanu a zis că, dacă cineva ne face ceva rău, să-i spunem lui. Până una-alta nu ne lăsăm noi bătuți de nimeni. Dar suntem ai nimănui, nimeni nu-i ca mama sau tata. Dacă era tata acasă, nu ne fura omul acela nisipul. Așa, ne pot fura și gardul, la o adică. Ce pot face trei copii? Că eu, după părerea lor, tot copil sunt.

Nici nu-mi mai imaginez cum e să stai acasă cu mamă și cu tată. Să-ți spele ei hainele, să facă ei curățenie, mâncare, iar tu să tai frunză la câini. Nu-mi place să spăl podelele, de pildă. Vineri, la curățenia generală, l-am pus pe Dan să spele, că eu nu aveam niciun chef. Dan a lucrat sârguincios,